

Follinus Anna

NINCS AZ A HÍVÁS

Most, hogy a szó már máshova tévedt,
 egymagam állok újra előtted.
 Zúzmaraként nő rajtam a kétség:
 nincs a közelben kéz, ami felránt,
 fény, ami éltet – s oly vakon állok,
 hogy kezedet, míg húz ki a bajból,
 észre se venném. Éjjelek árnyán
 bújom a könyvet, bár nem is értem:
 képletek ingó házfala mért ad-
 ná menedékül holnapi órám?!
 Nincs az a hívás, melyre ha indulsz,
 össze ne törnéd szembogaradban
 egyre növekvő évkarikáid.
 Mert ahogy átél téged a sorsod –
 vers a tüdődre tárt hideg ablak,
 vers a kezeknek félsz-remegése,
 vers ahogy emlék már a jövőd is.
 Elmenekülnél? Vers a futásod!

SZÜLETÉS

Szeretnéd-e látni,
 ahogy szül az anyád?
 Arcán a szenvedés
 csillehúzó ráncát,
 izzadó testében
 a vad kohótüzet,
 a csendet szaggató
 állati ordítást.
 Te, akit nem emel
 a légzés hulláma,
 s nem érzed a benne
 meginduló mozgást,
 mondd, mit látsz mindabból,
 hogy életet adni
 – hinni a teremtest –
 tárt ima-aktus?

Mindennap nevelem
ővele magam is.
Ha leszidom, félek,
szidalmam jogtalan,
s szégyellem, ha nyerni
játékban nem hagyom.
A kétség nap mint nap
jelen van – végül is
falhoz állít, kérdez:
hogyan látnád akkor, ha
te szülnéd volna őt?
Más lenne fiadként?
Félnéd-e, hogy holnap
gonosszá növekszik,
él csak és herdálja,
ami érték benne?
A szülő: kérdések
sose múló lánc.
Nem ám a gyerekekkel –
veled hadakozol!
Terólad szól ez is:
hogyan egy nem várt percben
felülkerekedik
rajtad az örök vágy,
feltételek nélkül
lenni szeretve.

Novák Éva

ELINDULNI

Úgy indulni el, akár árvíz idején
a partja vesztett folyóból kimentett őzek.
Eleinte óvatosan, vissza-visszanézve, míg
a rémület helyére nem költözik hitetlenkedés.
Nekibátorodva szaporázni, futásnak eredni,
a fák ilyenkor úgyszólván félreállnak, nekiiramodni a térnek.
Fel-felszökkeni, nem bánva, ki látja.
Csak elindulni végre.